

Debreceni Ítéltábla

Bf.III.492/2008/14. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2009. március 3. napján tartott nyilvános fellebbezési tárgyalás alapján meghozta a következő

v é g z é s t :

Az emberölés bűntette miatt vádlott ellen indított büntető ügyben a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróság 2008. július 10. napján kihirdetett 7.B.392/2007/56. számú ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az első fokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt is beszámítja a szabadságvesztés tartamába.

A nyilvános ülésen 70.120 (hetvenezer-százhusz) Ft bűnügyi költség merült fel, mely az állam terhén marad.

I n d o k o l á s :

Az első fokú bíróság ítélete ellen az ügyész a börtön-büntetés súlyosítása céljából, míg a vádlott és a védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan a büntetés enyhítése végett jelentettek be fellebbezést. A másodfokú tárgyaláson azonban vádlott és a védője már csupán a büntetés enyhítésére hoztak fel érveket.

A fellebbviteli főügyészség az átiratában az ügyészi jogorvoslatot fenntartotta, míg a védelmi perorvoslatokat alaptalannak ítélte.

Az ítéltábla a fellebbezésekkel megtámadott első fokú határozatot a Be. 348. §-ának (1) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljes terjedelmében bírálta felül. A Be. 361. §-ának (1) bekezdésére figyelemmel nyilvános ülést tűzött, amelyen

felmerült az igazságügyi elmeorvos szakértői vélemények közötti eltérés lehetősége a kényszergyógyítás elrendelésének indokoltságával kapcsolatban, amit a megyei bíróság elmulasztott feloldani az eljárása során. Erre tekintettel a másodfokú bíróság a Be. 363. §-a (2) bekezdésének b/ pontja alapján tárgyalásra tért át, mert bizonyítás felvétele vált szükségessé. Az ítéletábra ennek következtében a tárgyalásra megidézte és meghallgatta a nyomozás során igazságügyi elmeorvos-szakértői véleményt készítő dr. Herbszt Sarolta és dr. Maróthi László, valamint az első fokú bírósági eljárásban szintén e tárgykörben igazságügyi szakvéleményt adó dr. Pigniczki Zsuzsanna és dr. Kiss Lajos igazságügyi elme- illetve orvosszakértőket.

A szakértők a másodfokú tárgyaláson egyetértettek abban, hogy a cselekmény elkövetésekor vádlott alkoholfüggő volt és kényszergyógyításának orvosi ellenjavallata nem volt, azonban a büntetés-végrehajtási intézetben töltött idő alatti szükségszerű alkohol-megvonás miatt a függőség tünetei nála megszűntek. Azt is elmondták, hogy orvosi szempontból nem feltétlenül segít a vádlottnak egy kényszergyógyítás. Ezzel a két igazságügyi elmeorvos-szakértői vélemény közötti látszólagos ellentmondás tisztázást nyert.

Az ítéletábra a másodfokú tárgyaláson a Be. 353. §-ának (1) bekezdése értelmében felvett részbizonyítás eredménye, továbbá a megyei bíróság által feltárt és elfogadott bizonyítékok, valamint az iratok tartalma alapján az első fokú bíróság által megállapított tényállást a Be. 352. §-a (1) bekezdésének a/ pontjára figyelemmel a következők szerint pontosítja, kiegészíti:

Az előéleti adatok csupán azzal pontosítandók, hogy az 5. pontban rögzített ítélettel elbírált bűncselekmények elkövetési ideje volt még 2004. július 14-e is, valamint a pártfogó felügyelet elrendelésére is sor került.

A sértett a második szűrást követően az ágyon fekve maradt úgy, hogy két lába az ágyról a padlóra lógott (nyomozati iratok 77/5., 81/9; 10. és 83/11; 12. számú fényképek).

A sértettnek a halál időpontjában volt az 1,26 ezrelékes véralkohol koncentrációja.

Sértett halála erőszakos úton, a főverőér mellkasi szakaszának szúrt sérülése és következményes heveny elvérzés miatt következett be.

Az így kiegészített és pontosított tényállás már mindenben megalapozott és a Be. 352. §-ának (2) bekezdésére tekintettel a másodfokú eljárásban irányadó.

A megyei bíróság a bizonyítást a büntetőeljárási szabályokat jórészt betartva folytatta le. E körben az ítéletábra mellőzi az indokolásból a 10. oldal utolsó és a 11. oldal első bekezdéseit. A nyomozóhatóság tagjai a helyszínrre érkezést követően úgy hallgatták meg vádlottat, hogy nem figyelmeztették őt a Be. 117. §-ának (2) bekezdésében írtakra. A Be. 78. §-ának (4) bekezdése alapján a terhelt nyilatkozata, vallomása bizonyítékként nem értékelhető még abban az esetben sem, ha a helyszínen még nem merült fel, hogy vádlott, mint bejelentő a későbbiekben terheltté válhat.

A másodfokú bíróság - egyetértve a fellebbviteli főügyészség e vonatkozásban tett indítványával - mellőzi az ítélet 20. oldal 4. bekezdését, mivel I.sz. tanú - aki a vádlott házastársának a gyermeke - figyelmeztetése a vallomás megtagadás jogára [Be. 82. § (1) bekezdés a/ pont] az első fokú tárgyalás során elmaradt.

A megyei bíróság által rögzített tényállást ugyanakkor e bizonyítékok mellőzése semmilyen formában nem érinti, figyelemmel vádlott később tett vallomására, valamint II.sz.tanú nyomozás során tett - és az első fokú tárgyaláson ismertetésre került - vallomásaira.

Az első fokú bíróság a rendelkezésére álló bizonyítékokat mérlegelési körébe vonta és az azokat értékelő tevékenységéről messzemenően számot adott. Meggyőző, logikus érveléssel vetette el a vádlott védekezését, figyelemmel a felesége tanúvallomására és nem utolsósorban az igazságügyi orvos-szakértőknek a vádlotti kézsérülés keletkezési mechanizmusával kapcsolatban kifejtettekre.

A megyei bíróságnak vádlott bűnösségére levont következtetése helyes és törvényes az elkövetett bűncselekmény jogi minősítése is. Az e körben kifejtett indokokat az ítélet tábla is osztja, ahogy az emberölés privilegizált alakzatával, az erős felindulásban elkövetett emberöléssel kapcsolatban rögzítetteket is. Helyes az egyenes szándék megállapítása és indokolása is.

Az első fokú bíróság jórészt feltárta a vádlott javára és terhére figyelembe vehető bűnösségi körülményeket, amelyeket csupán azzal kell kiegészíteni, hogy további enyhítő hatása van vádlott %-os rokkantságának. Mellőzi a súlyosító körülmények sorából az ítélet tábla „a sértett jóhiszeműségét kihasználva” utalást, illetve a nagy erőfeszítést. Ez utóbbit a kétszeres értékelés tilalma folytán, hiszen a bűncselekmény súlyosabb minősítése részben ezen alapul.

Mellőzi még az ítélet tábla az indokolásból a Btk. 40. §-ának (1) és (2) bekezdésére, a Btk. 41. §-ának (1) bekezdésére és 45. §-ának (1) bekezdésére utalást, hiszen e törvényhelyek rögzítése szükségtelen a Btk. 43. §-ának a/ pontja mellett.

A vádlottal szemben kiszabott 10 év börtönbüntetés semmiképpen nem tekinthető eltúlzottnak, figyelemmel a súlyosító körülmények lényegesen nagyobb számára és nyomatékára. A vádlott 67%-os rokkantságára, megromlott egészségi állapotára tekintettel az első fokú ítélet lényeges súlyosítását sem látta indokoltnak az ítélet tábla. Az első fokú bíróság által kiszabott büntetés arányban áll az elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyával, a bűnösségi körülményekkel, valamint vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyesség fokával.

Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság a megyei bíróság ítéletét a Be. 371. §-ának (1) bekezdése alapján helyben hagyta.

A vádlott által az első fokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt is beszámította az ítélet tábla a Btk. 99. §-ának (1) bekezdése alapján a kiszabott szabadságvesztés tartamába.

A másodfokú tárgyaláson az igazságügyi szakértők megjelenésével, véleményadásával kapcsolatban felmerült bűnügyi költség vonatkozásában a másodfokú bíróság a Be. 381. §-ának (2) bekezdését alkalmazva határozott, mivel a kényszergyógyítás elrendelésére nem került sor.

D e b r e c e n , 2009. március 3.

Dr. Ficsór Gabriella sk. a tanács elnöke, Dr. Diószegi Attila sk. a tanács tagja, előadó, Dr. Elek Margit sk. a tanács tagja

Z á r a d é k :

A Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróság 7.B.392/2007/56. számú ítélete a másodfokú végzéssel jogerős és végrehajtható.

D e b r e c e n , 2009. március 3.

. Ficsór Gabriella sk.
a tanács elnöke